

KISVÁROSI LÉLEKTAN

Tanulmány.

Írta: — r — z.

Biharszerdahely helyeselt
 többség határozata, az új helyzemen én
 évek óta nem vártam, mint a számára. Ny-
 gomat megmagant, mint a számára. Ny-
 vamat hal, amly az idegen az szokatlan
 környezetben, ahogy sem találja meg a
 helyét. Vándorlókba voltam készítek írás
 és csak messzire láttam, a megölt barádt
 körűket és társas beszéljövőkkel. Ember-
 szerű és barátságos természetű vagyok és
 azért bizonyos nosztalgias végvártommal és
 némi kisvárosban figyeltem Ohai. Mit
 ahi nem engednek be a lakodalmis háza
 és csak így, a hulléban kívül évezetelt a
 konyha felet felje áradó finom illatok fosz-
 klyánál.

Ez az állapotom szerencsére nem tar-
 tott sokáig. Csak addig, míg az előbbem
 úszoló ideológusaimat az intelligenciánál
 meg nem kezdtem. Jónak éreztem a meg-
 nyugodalást vettem tudomásul, — amit már
 ekkor is hittem, — hogy mindenki körüli
 néhél kedves barátságos és szimpitikus
 urakban. Az ilyen kibátyoktan szokásos
 sértődéseim, egyenesítődéseim, az egy-
 nemű nem az értelembe ahol, addig meg a
 legmélyebb nyomát sem találtam.

Es a barátai, egymás iránt való meg-
 értés, egy szegényre le az arckörül, mint a
 feltöltés képe a tucat, csallánytévén éjszakáiban.

— Urunkom! — Sósábotlom lel ké-
 lelül szívvel az ég felé, milyen sok szűpét
 és huzmatot műveltek itt ez a társadalmi
 réteg.

Azonban, — különböző hagyjuk ezt majd
 későbbre.

Az első szemléletünemen a lehető leg-
 jobb volt, mint a további látogatásom so-
 rán, — de jóvágyok körömb, ki is (értem).
 Mindenki bízalmam és ellógaiba ezt a véle-
 ményem, — de azért később ajánlották,
 hogy mint idekérni új embernek nem fog
 megérteni, ha a szemem egy kicsikélt job-
 ban nyitnom. Ezt néből olyan késlekedést
 is kifejező fejedelmő figyelmeztetésének is
 mondták, hogy akaratlanul is a további bűcsi
 népápcikára kellett gondolnom. Aki bár
 oktató szerzeteséssel beszélgette vele a többre
 felül is meg a betat, de mégis olyan figyel-
 meztető lendülettel is, hogy értem meg belőle
 a nebuló azt is, hogy azt a pillát egybő
 cőnkora is fel kellett használni.

Mindig megfogalmazom a szíves figyel-
 meztető és azba sem melleslegem el
 ilyenkor megjegyzem, hogy majd vigyázm
 fogok, amell is inkább mert igen rossz
 emberismerő vagyok. Ezt a megállapítá-
 sát magamról sokszor még szoktam tenni.
 Egyrészt mert még nebul sem találhatom
 olyan emberrel, aki megérti ezt állította
 volna. Sőt, eddig mindenkivel azal kérkedtem.
 hogy ő milyen nagyérdemű ilyen, meg olyan
 emberismerő. Másrészt, azt a kijelentésomat
 mindig a nagyon hasznos tudtam használni.
 És egy olyan borog volt, amit a halak
 mindig bekapnak. Először is jöndolatú
 szimpitális színtem vele, mert a házigaz-
 dá előt adtam azert, amell alkalmat ad-
 tam neki arra, hogy az emberismerőm és
 szabados tudományáról előzetes tétkezésom.
 Széles bízalmam, hogy az ilyenmélit, milyen
 hátszók is tudnak tenni az emberek. Másod-
 szokt kényaimat és szabadoság jeltemet, mert
 azasén nem hallottam senkiét, csak korty-
 lyalagban a költőimélit és
 a jogcsillát, amell szíves házasságom meg-
 lértit. Igaz, hogy közben bűnyomogalom is
 voltak, — habmél ilyen semmül sem ad-
 tak, — de ebben már volt neki gyakovol-
 tou együgyűsége, hogy közben a tantszázamát
 szabadára is engedhettem.

Később szerencsém is megfordult, bár
 emell nem igen állítottam. Valamelyik
 egyesült a sok szűpét, küzdelemét tartotta,
 melyre el kellett szövenem, ha akartam, ha
 nem. Mert egy másik egyesült előtte sze-
 mélyesen jött el értem, aki formálisan az
 roszragon és elcsépet megval. Nem dis-
 kálam és bávárak, inkább egy kicsikélt

művessem. Mint akinek a szent szolidaritás
 szerűben szolgálatot kall lenne a másit
 varanyiról egyenlőnek is, de azért ez a
 szíveség ne létezik annyira szűböljövőknek.
 Így viszont a vastagok vadások, a végre
 viharra ebajlett nyulat baza, ahol most
 merre csak mondani az aszony: kovávadás.
 A párbai viselkedés nem mindenkinek siker-
 ríthat szíveszajátkosan, ehhez is külön is-
 terkedni kell. Az én elnököm ebben úgy
 létezik tehetősétem volt.

A közgyűlésen a ládagyáros barátom
 mellé kerültem, ahi mindjárt azal kezdte,
 megkérdezté tőlem, hogy jóba vagyok-e
 azal az előszabóművelést előbbéle.

— Igen, — válaszoltam. — Kedves és
 megnyerő modern úriembernek ismerem.

— Ahi! — legyintett a kezével. — Lát-
 szik, hogy új ember vagy. Nem ajánlom
 pedig a barátságot.

— De miért? — kérdeztem kiváncsian.

— Nem a legrendesebb ember — vá-
 lasztotta és közben fanyarul százhuzsa a
 száját.

— Talán valamit elkövetelt? — ér-
 deklődtem tovább.

— Tudommal nem.

— Hurragan vagy vele talán?

— Ezt sem mondhatom éppen, de
 azért olyan se hideg, se meleg. Tudod egy-
 szar régen, már nem is emlékszem rá, hogy
 mi volt csak arra emlékszem, hogy nem
 viselkedett velem szemben úgy, mint úriem-
 bernek kellett volna. Vedd tudomásul! —
 figyelmeztetett —, hogy te sem lehetsz min-
 denkivel jóba. Választandó kell, vagy vagy!

Ez az emlékem is angol! a másik szem-
 szűpítőhöz és azal maradt el valami érdekes
 beszélgetésbe. Újvárosban és figyelmes volt,
 — meg kell hagynom. Mert magamra ha-
 gyant, amell módot adott arra, hogy a ki-
 jelentésem gondolkozhassem.

Mindenemre nem értemet az egészül.
 Hogy miért kallens nekem nem jóba len-
 nem valakivel, — aki soha még nem bánt-
 ott, csak azért, mert ez az illőt, egy má-
 sik, djónnan szerzett barátlommal rossz vi-
 szonyban van.

A gyűléssem emgem is megválaszoltott
 valaminek. Emlékszem, akkora éjelment sze-
 ki sem kapott mint én, amikor a nevemet
 felolvasták. Biztosan már elérkezett odáig is
 a jöbrém — állapítottam meg magamban
 megelégedtem. Vagy várjunk csak! — la-
 gyózik saját magunkkal szemben is tárgy-
 losnak. Vagy talán éppen azért, — mert a
 hibéből még nem érkezett idáig semmi? E-
 sebbel akkor nem éjelmentek volna egyezni.
 Különben is, jobb lesz, ha hagyjuk ezt. Az
 ember nem a multjában él, se a jövőjé-
 ben, hanem a jelenében. A jelen pedig ez a
 viharos éjelment, ez a majdnem kézzel fog-
 ható valóság, ami akkor is tény marad, ha
 nem is talozok el a jelentőségét.

Egy pillanatra állásotam azal a gos-
 dolattal, hogy nagyon embernek képzelem
 magam. A szemem is leszagattam egy
 kicsikélt, mert hiszen hiszég is van a vilá-
 gban. Ez én is csak gyaró ember vagyok.
 A hiszéggei is úgy vagyok mint a szaktá-
 lasnak. Velőkt szűpétek és hába borotvá-
 kozom meg mindnap, másnapra djóbi
 csak kiad.

A hiszégom baizó kényeztetői bajta,
 kellett, hogy odaszójjak a ládagyáros bará-
 tomba, akhél elvártam, hogy legalább is
 gratuláló fog. Kihartam dízvást az el-
 jantest lenégit, hogyha már egyszer a tö-
 megből csurrant, csöppenjen valami az
 agytáblá is.

— Hogy miért volt ez a nagy éjel-
 ment? — tudni talám a ládagyáros bará-
 tom. Hát én magamodom nekem. Mert új
 ember vagy, idegen Nem ismernek. Figyelek
 csak meg, minden új embert először "fel-
 tapnak". Aztán kutyába sem veszik. Légy

NAGYVILÁG KIS HIREI

Kilencmillió dollár értékű magyar-
 országi arany vöröcsort ki Amerikába, azony-
 nak létezőkig sokáig tagadták bizonyos körök,
 most pedig beismerte, bizonyította bizonyos
 Szegedi László, hogy igaz, ott van — írta
 az amerikai Egyesült Államok újságszáma.

Indiában valami kezdődött. Az egyik
 angol pap, a Times arról számol be, hogy
 az angliai hadsereg öt indiai ezredét djóbi
 Indiába küldte az ottani brit erők megérd-
 téására. Palliták körűben nagy feltöltést
 kellett ez a lépté, mert eddig nem számla-
 tolták arra, hogy az indiai brit erők erősi-
 téására szorultak.

Airlikában, Solumnál, szétverték
 kedden az angol erők a német-olvasz csapa-
 tot. Angol részről indiai csapatokat is
 dobtak be a szövemi csatába.

Csapatvezető autók egyújsze-
 lénen 1934-ben indult meg a Német Biro-
 dalomban. Részben a hadsereg irányította
 típus egyesítésén kiküszöbölte azt, hogy a
 szék és szax féle különbözősége miatt a né-
 met vonatvezetőknél a javítás és alkatrész-
 cserék akadályba ütköztek. Ez az oka a
 német besoroztatás gyorsaságának.

A háborús sebesülteknek végre-
 hajtható sebészeti operációkat jelentős dol-
 log az emberi testbe juttat idegenfényanyag
 (golyó, gránátszilánok) helyettesítés megál-
 plítása. Sok kísérletezés után a német sebé-
 szet megelégedéselönté elektronos kézülést
 alkalmaztat, amellyel a testbe juttat fényanyag
 pontossá heylét megállapítja, így megköny-
 lítik az operáció végrehajtását és a sebesült
 szenvedését.

A világháborút kiróbbantató szar-
 jevói orgykolóságot dicsőítő emléktáblát a
 német csapatok a városba való bevonulá-
 sukkor megemelték a parafalát és ha-
 zarozom a berlini hadművészebe vizik.

Amerikában Roosevelt előnké
 rendelte valamennyi német és olasz követé-
 les, valamint az összes megszállott európai
 országok követeléseinek azonnali beűgy-
 zástát, amelynyben ez már korábban meg
 nem történt.

nyugodni, egy esteindó mulva nekem sem
 fogunk ennyire éjelnezni.

— Miért ne? — védtém az éppen
 most szűpélt népszerű éjelment. Én senki-
 vel sem fogok veszekedni, azt inkább min-
 denkivel jóba akarok lenni.

— Náv lélek vagy, — de majd meg-
 látod.

Egy kicsit irigykedik bizonyos ez a
 ládagyáros barátom. Ezzel vigasztalom, de
 ledejt, hogy csak állítam magamul. Mind-
 azonbanálly egy kicsikélt nyakonöntve érzem
 magamat.

Gyűlés után megint a másik egyesít-
 el emelle csaklakott hoztam. Bizalmasan
 közölte velem, hogy óvakodjam attól a lá-
 dagyárosától. Zavaravos ember, gyenge jel-
 em — mondottál. Azal csak a javamat
 akarja, hogy figyelmeztetést erre, mert még
 új ember vagyok itt és mindenkit még nem
 ismeretek.

Ő is azt a nóát fojta, mint a láda-
 gyáros, meg a szővege is majdnem egyesült.
 Azal vált el tőlem, hogy válaszokt. Vagy
 ő vagy az a másik, mert mindhatározom
 jóba nem lehetek.

Szűpélt fejűl közöntem meg a szí-
 ves figyelmeztetésnél. Ilyen közőzű szűvöl
 bábitam el a ládagyárosal is, amell!
 Jellemem ugyan egy kicsikélt zabta az orrá,
 hogy most a kétkülvároság bíbjájába ostem.
 De szűpétem magonytatul, hogy az még
 nem hiába, mert más meg nem tud róla. Azt
 a léteit pedig, hogy az ember először sajtá
 maga előtt legyen igaz, — csak valami ke-
 lét álmódozó tudós találhatta ki. Mi pedig
 a szűpétt nyugalmu éleket.

A végén mégis úgy beűgyvarodtam
 ebbe a problémába, mint a szövegemben lány
 az első djóbiébe. Nem tudtam elődönteni,
 hogy ebben a két emberben most két bará-
 tot vesztettem-e, vagy pedig bannók két
 ellenséget szerettem-e megamanoak?
 (Folyt. köv.)

